

by násilným vpádem do cizí nemovitosti, nýbrž násilným udržením se v situaci, násilným vpádem způsobené. Nálezací soud pro skutkovou podstatu prvního případu §u 83 tr. zák. vyžaduje též konání násilí, tedy předpoklad, žádaný zákonem jen v druhém případě §u 83 tr. zák., kteréžto násilí by zde bylo, kdyby obžalovaní nezákonný stav, násilným vpádem přivoděný, chtěli násilím udržeti. Poukaz na přítomnost dvou četníků, pomocí kterých by bylo možno sáhnouti k případnému odporu proti jednání obžalovaných, není zde na místě, poněvadž pro otázku násilnosti vpádu nemůže přijíti tato okolnost vůbec v úvahu a kromě toho fyzický odpor proti protiprávnímu jednání mohl by býti kladen jen s použitím nejkrajnějších prostředků (použití zbraně), k čemuž se ovšem napadený, byť i k tomu byl oprávněn, tak snadno neodhodlá. Rozsudek omezuje dále úzce pojem držení, o němž se v §u 83 tr. zák. jedná, když neběře za prokázaný úmysl obžalovaných »brániti dráze ve výkonu jejího držení nebo práv jí příslušejících na dotyčné nemovitosti«, ale současně zjišťuje, že obžalovaným šlo o to, by vlak v 7 hodin 10 minut nebyl vypraven, že tento vlak také následkem zatarasení kolejí sedmi obžalovanými včas vypraven nebyl, a že k jeho vypravení došlo v ten den až odpoledne. Mezi práva, §em 83 tr. zák. chráněná, patří všechna práva z držení plynoucí a držbou podmíněná. Nebylo-li lze pro násilný čin obžalovaných vlak vypravit, omezen byl držitel ve volnosti využití plně své držby a tím jest splněn i v tomto směru předpoklad §u 83 tr. zák. Subjektivní skutkovou podstatu vylučuje nálezací soud z úvahy, že obžalovaní nevkročili na pozemek dráhy v úmyslu, uvésti se násilím v držbu této nemovitosti dráhy, neb udržeti se v ní násilím. Soud nálezací zjistil, že sedm obžalovaných i s nezjistitelnými dalšími pachateli přes domlouvání staničního personálu obsadili a zatarasili koleje za účelem znemožnění železničního provozu. Tím samo sebou by bylo dáno pro pachatele po stránce subjektivní vědomí, požadované v prvním případě §u 83 tr. zák., že ruší pokojnou držbu správy dráhy, a vylučuje-li nálezací soud proto subjektivní skutkovou podstatu, že obžalovaní dle toho, co je prokázáno, nevkročili na pozemek dráhy v úmyslu, uvésti se násilím v držbu této nemovitosti dráhy neb udržeti se v ní násilím, nemůže býti pochyby, že požaduje po stránce subjektivní více, než zákon jako potřebné na myslí má. Tím odpadá i úvaha o tom, zda snad v činu obžalovaných jest skutková podstata §u 314 tr. zák.

Čís. 1320.

Duchovní požívá ochrany §u 303 tr. zák. i před výkonem i po výkonu obřadu, pokud jest místně a pro obecensko poznatelně v bezprostředním vztahu k obřadu bohoslužebním a n a m í s t ě bohoslužbě, nebo náboženskému úkonu určeném.

(Rozh. ze dne 26. října 1923, Kr II 702/22).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu

v Mor. Ostravě ze dne 12. září 1922, pokud jím byla obžalovaná Hedvika Š-ová dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěna z obžaloby pro přečin dle §u 303 tr. zák. II. případ doslovu zákona ze dne 20. února 1919 čís. 111 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Napadený rozsudek zjišťuje, že k pohřbu Emilie K-ové, který se konal v obci R. dle římsko-katolického obřadu, dojel farář J. z B. povozem a ubíral se po skončení pohřebních obřadů ku svému vozu, přehodiv přes svá obřadní roucha cestovní plášť; z lidí, u hřbitovných dveří čekajících a československého vyznání jsoucích, projádřila se vůči faráři J-ovi obžalovaná Hedvika Š-ová: »Na co tu potřebujeme cizího probošta, když tu máme svojeho, když ještě ráz přijde, to dostane«, »že mu nohy polámou, že neručí, co se stane.« Nalézací soud sprostěuje obžalovanou z obžaloby proto, že farář J. té chvíle ochrany §u 303 tr. zák. již nepožíval, jelikož onen výstup odehrál se po skončeném obřadě, mimo hřbitov a v době, kdy farář J. byl již na cestě ke svému povozu, oděn jsa cestovním pláštěm; měl sice část obřadního roucha pod pláštěm, ale jen proto, že v místě nebydlel. Zmateční stížnost státního zastupitelství, která uplatňuje důvody zmatečnosti čís. 5, 9 a) §u 281 tr. ř. a domáhá se zrušení napadeného rozsudku a odsouzení obžalované pro přečin dle §u 303 tr. zák., nelze přisvědčiti. Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) vytyká stížnost, že nalézací soud, sprostiv obžalovanou z obžaloby pro přečin dle §u 303 tr. zák. v doslovu zákona ze dne 20. února 1919 čís. 111 sb. z. a n., nesprávně vyložil toto zákonné ustanovení co do doby, po kterou duchovní používá zvláštní ochrany. Výtka tato není opodstatněna. Z té okolnosti, že zákon v druhé větě prvního odstavce §u 303 tr. zák. užívá předložky »při«, v třetí větě pak předložky »v čas«, jest sice zřejmo, že neomezuje zvláštní ochrany duchovních přesně na dobu, po kterou obřady bohoslužebné vykonávají, ale že poskytuje jim ochranu tuto i po nějakou dobu před a po samém výkonu obřadu. Z doslovu a z ducha zákona plyne však, že oné ochrany požívá duchovní jen tehdy, když projev nevážnosti stal se v době, po kterou byl duchovní místně a pro obecnostvo poznatelně v bezprostředním vztahu k obřadu bohoslužebnému a na místě bohoslužby, nebo náboženskému úkonu určeném, (v kostele, na hřbitově, a pod.), třeba že výkon obřadu sám ještě nepočal, anebo již skončil. Doba musí býti tedy ve spojitosti s místem, kde náboženské obřady se konají. Jak vysvítá ze zjištění nalézacího soudu, stal se výstup obžalované proti faráři J-ovi již po skončení pohřbu a to m i m o hřbitov, tedy na místě, vymykajícím se okruhu náboženského výkonu faráře. Při tom jest zcela nerozhodným, že měl farář pod cestovním pláštěm část obřadního roucha, ježto tím okamžikem, kdy skončiv pohřební obřady, opustil hřbitov, přestala veškerá spojitost jeho osoby jako duchovního s bohoslužebným obřadem, který před tím konal. Výroky obžalované neobsahují tudíž skutkové podstaty zažalovaného přečinu a mohl by přijíti v úvahu na nejvýše přestupek proti bezpečnosti cti, spáchaný na faráři J-ovi, ten však soukromé obžaloby v tomto směru nepodal.